

Вл. Л. Дуровъ

Чушка-Финтифлюшка

Работѣхъ въ цирка, когато ми донесоха едно малко, безпомощно, плашливо и квичливо прасе, което азъ веднага кръстихъ Чушка-Финтифлюшка.

Бѣхъ заетъ съ моитѣ възпитаници: козела, кучето, гжската, враната и пѣтела, които наблюдавахъ, какъ свободно се разхождаха въ тоалетната ми стая, а малко встрани, привързана на синджиръ, се гушеше моята космата лисица съ дълга пухова опашка. Наоколо се редѣха клетки съ гължби, мишки, лалугери. Това бѣха все мои възпитаници, и къмъ тѣхъ отъ този день се причисли и малкото прасе.

Моитѣ възпитаници бѣха научили вече много нѣща гжската стреляше съ пушка, козелътъ прескачаше прегради, кучето като човѣкъ пушеше цигари — съ една речъ, всичкитѣ ми звѣрчета бѣха достатъчно образовани.

Трѣбваше да се погрижа за образованието и на прасето. А то бѣше много страхливо.

Изпърво Чушка странѣше и все гледаше да е подалечъ отъ мене. Азъ я погалихъ и ѝ дадохъ парче месо. То ѝ бѣше малко. Тя потърси още. Тогава извадихъ отъ джоба си второ парче и, като ѝ го показахъ, отдалечихъ се отъ нея. Чушка ме последва. Тя стана по-смѣла, защото разбра, че нѣма да ѝ сторя нищо лошо. Дадохъ ѝ второто парче.

Единъ день, когато прасето трѣбваше да се храни, азъ влѣзохъ при него съ парче хлѣбъ, намазано съ масть. То се завтече къмъ мене, но азъ не му дадохъ лакомото парче, а го въртѣхъ край главата му, като често го допирахъ до самата му муцуна и пакъ го отдрѣпвахъ.